

Pan Jiří Fic se narodil ve Velkém Meziříčí 19. 2. 1949.

Dětství prožil ve Velkém Meziříčí. V roce 1964 ho přijali na SOU Žďas - Žďár nad Sázavou, kde se vyučil strojním zámečníkem. Ve stejném městě absolvoval čtyřletou střední průmyslovou školu strojnickou a zakončil ji maturitou. Své studium mohl uplatnit, když v letech 1973 -1978 pracoval jako konstruktér ve Žďárských strojírnách a slévárnách.

<https://pastvu.com/p/1269159>

1.1. 1979 začal pan Fic nejen nový rok, ale čekal ho i nový začátek po návratu do Velkého Meziříčí. Měl zde nové zaměstnání, nastoupil opět jako konstruktér v Závodě lesní techniky.

Od 1.1.1991 nastoupil na Úřad práce Žďár nad Sázavou. Po dvou měsících byla zřízena pobočka Úřadu práce ve Velkém Meziříčí, kde zastával místo vedoucího. Zde zůstal až do svého odchodu do důchodu v roce 2011.

<https://www.velkemezirici.cz/koronavirus/12526-urad-rozsiruje-uredni-hodiny#xgallery-cat-2>

V letech 1971 a 1973 absolvoval základní vojenskou službu v Mariánských Lázních. V květnu 1975 se šťastně oženil a se svou ženou Ruth mají 3 děti narozené v letech 1977, 1980 a 1984. Může se těšit ze společnosti pěti svých vnoučat.

Střípky z natáčení:

Na otázku „ Jak se má?“ odpovídá, že mají s manželkou dva důchody a mají se dobře, jako se nikdy neměli...

Vzpomínky na válku v jeho rodině:

O válce ví od otce, byl vojákem v Olomouci, neuměl si ho představit, když ho znal jako staršího, jak by bojoval.

Nejvíce informací nejen o válce, ale o historii vůbec má až teď, sleduje Viasat History a cení si úžasných dokumentů, které rozkrývají informace o minulosti, kterou zažil, a teprve nyní se dovídá o některých zatajovaných skutečnostech.

Na cestách:

Pan Fic moc necestoval, ale před 10 lety byl v Itálii, kde navštívil Neapol, Vesuv a Pompeje a právě o Pompejích mluví jako o nejsilnějších z cest – viděl „zkamenělý lidi“ a věci jejich denní potřeby, kterých se dotýkali a které pohřbil sopečný výbuch ... to bylo dle jeho slov velmi silné.

Historické momenty:

Byl přímým účastníkem historického roku 1968 a 1969, když jako student žďárské průmyslovky vezl se spolužáky věnec na pohřeb Jana

Palacha do Prahy. Bylo tam moc lidí a nepustili je k rakvi. I tak se mu zážitek vryl do paměti.

Po invazi neviděl další vývoj nijak růžově, dnes mu vadí, když lidé, kteří dobu nezažili, snadno odsuzují, jak se tehdy lidé chovali. Zdůrazňuje, že tehdy to lidé neměli snadné, měli před sebou třeba 20 let perzekucí.

Vojna:

Byl na vojně u motostřelců – tedy motorizovaných střelců, byl motospojku a měl k dispozici motorku 350. Jindy pracoval ve výstrojním skladu.

Sametová revoluce:

Sametovou revoluci přivítal s nadšením a fandil jí, konečně se něco pohnulo...ale vzpomíná na otázky, které vytanuly: Co bude dál? Dopadne to? Napětí, zda to vyjde... po zkušenostech z minulosti také pochyboval.

Nejhezčí věc:

Těžká otázka, hodně věcí udělal dobře, hodně jich pokazil, jako každý v životě, nikdo to nemá tak, že by dělal jenom dobré věci.

Přelomový okamžik v životě:

Těch bylo také hodně, třeba když se dostal na školu, oženil se, získal byt... je jich mnoho.

Kdo ho ovlivnil?

Nejvíc maminka a její upřímné postoje, v dětství určitě rodiče.

Půjdeme k soudu ... v dětské představivosti k sudu... děti někdy tápaly, co říkat doma a co ve škole....

Kdo mně pomohl a komu jsem pomohl já?

Většinou se probojovával sám. Roky pracoval na úřadu práce a při vlnách propouštění se snažil lidem pomáhat z pozice své funkce.

Největší strach

Jako dítě se nejvíc bál tmy.

Jako dospělý zažil nepříjemný pocit v 68, když šel ve Velkém Meziříčí Radnickou ulicí a při projíždění pásových transportérů se mu chvěly dlažební kostky pod nohama. Padne výstřel? Honilo se mu hlavou...

Co by řekl dnešním dětem jako učitel?

Chtěl by učit dějepis, nechtěl by učit technické předměty, pro studenty, kteří nejsou technicky obdarováni, je to těžké.

Poselství...

Nechce moralizovat, ale myslí, že ve škole chybí etika, učí se ve škole? Je to učila maminka: nekrade se, nelže se, to chybí, to by se mělo vštěpovat mládeži.

Připravil si pro nás zajímavé předměty z historie: třeba jsme viděli promítačku z 20. a 30. let, promítala bez elektřiny, protahovaly se tam obrázky, i filmy, svítilo se na ně lihovým kahanem, točilo se s tím a rachotilo to.

Fotky

Spartakiáda

Cvičil ve Velkém Meziříčí se školkou za gymplem v roce 1955, to málokdo pamatuje. Dále fotky ze spartakiády roku 1985.

Vichřice 1984

Fotky stromů vyvalených z kořenů. Jeho osobní vzpomínky na ten den? Foukal hrozný vítr, nevěděl, že je to vichřice, následující dny viděl, jak celé pásy lesů v okolí lehly, všude byly holiny. Přijížděly brigády mladých lidí z Polska a osazovali prázdná místa. Pamatuje si spíš následky v lesích ke Křižanovu, k Ořechovu.

Povodeň 1985

Přiběhl domů a říká: „ vy si tady klidně obědváte a Medřič je pod vodou!“ Celý náměstí bylo tehdy pod vodou, protrhly se hráze u Jihlavy.

1969 svěcení zvonů

Má z toho roku film o svěcení zvonů.

Víra

Pan Fic je věřící, evangelík.

Byla víra zakázaná, cítil se někdy pronásledován?

Víra nebyla zakázaná, ale byla v nemilosti. Tvrdá represe šla proti katolíkům. Komunistům byl trnem v oku papež, nechtěli, aby lidé poslouchali jiného pána.

Evangelíků bylo málo, bylo jich pět a půl, pravidelně se setkávali.

Zažil, že třeačku, která se dobře učila, učitelka pobízela, aby přestala chodit do náboženství. Třeačka s úsměvem na tváři oznámila, že nepřestane. Také si pamatuje, když byl starší, že učitelé z okolí objížděli rodiče studijních dětí a přesvědčovali je, aby je vypsali z náboženství. To slyšel od známých.

Foto: Tomáš Kotoun, Petra Táborská, rodinný archiv pana Fice